

Arrest

nr. 159 618 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 12 december 2014 in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Verzoeker dient op 23 februari 2015 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.3. Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 20 augustus 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2015 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: P.

Nationaliteit: Albanië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene (M.M.) werd op 20.02.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaren voor % met een bijzondere verbeurdverklaring wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen. De toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene en de referentiepersoon bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij illegaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. "

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“2.1. SCHENDING VAN ART. 43 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 – 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991)

(I) EERSTE SCHENDING 3. De bestreden beslissing is uitsluitend gesteund op art. 43 van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden is evenwel manifest strijdig met dit art. 43, meer, de motivering behelst de volstreekte negatie van dit artikel. Verzoeker citeert de (voor de beoordeling van huidig verzoek) relevante onderdelen van art. 43 Vreemdelingenwet: Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken (...) 2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Uit deze bepaling kunnen volgende wettelijke voorwaarden gehaald voor een weigering van verblijf: - Dat de weigering om reden van openbare enkel binnen bepaalde perken kan worden gemotiveerd; - Dat de weigering uitsluitend gebaseerd kan zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene; - Dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden voor een weigering kan vormen; - Dat het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving; - Motiveringen die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

De motivering van de weigeringsbeslissing bevat evenwel enkel volgende overwegingen: “Art. 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst (sic!) is om redenen van openbare orde of veiligheid” Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dd. 20 februari 2014. De Staatssecretaris overweegt verder: “ Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.” Voor een juiste beoordeling van de adequaatheid van deze motivering, is het belangrijk te weten dat de Staatssecretaris nooit kennis heeft genomen van de inhoud van het vonnis. Bij e-mail dd. 3 september 2015 wordt door de Dienst Openbaarheid van Bestuur immers uitdrukkelijk meegedeeld dat het vonnis van de correctionele rechtbank niet kan worden teruggevonden in het dossier van betrokkene. (stuk 3) Ook de raadsman van verzoeker diende bij inzage van het administratief dossier vast te stellen dat het vonnis zich niet in het dossier bevond. Inzoverre de bestreden beslissing verwijst naar de aard, de ernst van de feiten en het (vermeende) recidivisme in hoofde van verzoeker, en hiervoor verwijst (minstens impliciet lijkt te verwijzen) naar de inhoud van het vonnis, dient vastgesteld te worden dat de motivering misleidend en bedrieglijk is, aangezien de Staatssecretaris, blijkens het administratief dossier, voor de totstandkoming van de bestreden beslissing geen kennis had van de inhoud van het vonnis en derhalve redelijkerwijze ook geen uitspraak kan doen nopens de aard en de ernst van de feiten, laat staan nopens het vermeend recidivisme in hoofde van verzoeker. 5. Indien de Staatssecretaris zou aanvoeren dat hij wel kennis zou hebben genomen van het kwestieuze vonnis alvorens de bestreden beslissing te nemen, waarvoor geen bewijs, dient vastgesteld dat het vonnis zich op heden niet in het administratief dossier bevindt.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Door zich te baseren op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd is het voor de Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting is aangetoond.

Zie in dezelfde zin: RvV 140 934 dd. 26 november 2013.

(II) **TWEEDE SCHENDING 6.** De bestreden beslissing overweegt geheel ten onrechte dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van recidivisme. Verzoeker werd, behoudens in het vonnis van de correctionele rechtbank, nooit veroordeeld op strafrechtelijk gebied. Het “vermeende” recidivisme in hoofde van verzoeker is een dragend motief om te stellen dat betrokkene “door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.” Van enig recidivisme is in casu evenwel geen sprake, zodat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 43 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen. (III) **DERDE SCHENDING: GEEN TOEVOEGING BEHOUDENS HET BESTAAN VAN HET VONNIS 7.** Indien de bestreden beslissing – met zin voor analyse én intellectuele eerlijkheid – wordt herleid tot zijn essentie, dient vastgesteld dat de weigeringsbeslissing gesteund is op het bestaan van één strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker. Dit blijkt afdoende uit het gegevens dat het betreffende vonnis geen onderdeel uitmaakt van het administratief dossier.

De bestreden beslissing herneemt enkel de gegevens uit het strafregister; zij parafraseert (weliswaar met enkele dactylografische fouten (bijv.: “uitselt” i.p.v. “uitstel” en “vrkoop” i.p.v. “verkoop”) enkel de informatie die op synthetische wijze in het strafregister wordt weergegeven. Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat met andere gegevens (dan het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling) werd rekening gehouden bij de totstandkoming van de weigeringsbeslissing. De motivering is derhalve manifest strijdig met art. 43 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat “Strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor deze maatregelen vormen”. De toevoeging in de bestreden beslissing dat deze veroordeling wijst op de aard en ernst van de feiten bevat geen wezenlijke toevoeging aan het bestaan van de strafrechtelijke veroordeling; de Staatssecretaris heeft overigens geen kennis genomen van de inhoud van het vonnis zodat hij ook geen kennis heeft van de feiten en derhalve evident geen uitspraak kan doen over de aard en de ernst van de feiten. De toegevoegde overweging “Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten...” is een stereotiepe motivering en nietszeggende *passé partout* welke kan worden toegevoegd aan het om even welke strafrechtelijke veroordeling. De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen welke andere gegevens (behoudens het bestaan van de strafrechtelijke veroordeling) indiceren dat verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor onze openbare orde zou vormen. De loutere verwijzing naar een vonnis, zonder kennis van de precieze en concrete feitelijkeheden, zonder verzoeker te horen, is niet van aard op afdoende wijze de drastische conclusie te verantwoorden dat verzoeker een gevaar voor onze openbare orde zou opleveren. Het libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!). De enkele verwijzing naar een vonnis (waarvan de Staatssecretaris zelfs geen kennis heeft genomen) vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoeker. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie “openbare orde” door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie “openbare orde” (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker op heden een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere redactie van een vonnis (welk door de Staatssecretaris zelfs niet werd ingezien en waarvan hij derhalve geen kennis heeft, aangezien deze ook niet in het dossier aanwezig is) kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De Staatssecretaris kan zich in geen geval beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling aan een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, a fortiori wanneer hij zelfs geen kennis heeft van de inhoud van het vonnis. De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 43 Vreemdelingenwet. (IV) **VIERDE SCHENDING 8.** Zoals hoger gesteld, is het libelleren van een persoon als een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van onze samenleving een bijzonder zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden

geformuleerd (!). Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Zelfs indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de Staatssecretaris zijn motivering louter kan steunen op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling, dient deze motivering uiteraard nog wel de toets van de redelijkheid te doorstaan.

De overheid is gehouden de feitelijke gegevens juist en pertinent te beoordelen, en is in haar motivering gebonden door de vereiste van de redelijkheid.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Opdat de Staatssecretaris toepassing zou kunnen maken van art. 43 Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn aan een aantal cumulatieve voorwaarden m.b.t. het gevaar voor de openbare orde "Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen". - Het gedrag moet een actuele bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving; - Het gedrag moet een werkelijke bedreiging zijn (...); - Het gedrag moet een voldoende ernstige bedreiging zijn (...);

De gegevens eigen aan deze zaak laten niet toe te concluderen dat verzoeker zulk gevaar voor de openbare orde betekent.

□ NOPENS HET ACTUEEL KARAKTER VAN DE BEDREIGING

In casu liggen onvoldoende gegevens om verzoeker in redelijkheid te kunnen beschouwen als een actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Noch de motivering van de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat enige overweging welke de stelling rechtvaardigt dat verzoeker heden een actueel gevaar voor de openbare orde zou betekenen. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep. Meer bepaald kan worden verwezen naar een recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag; zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit"¹ als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak. Verzoeker citeert de relevante overwegingen uit de beslissing: 2.2 De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn Het (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb. 3. Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking. De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Het weerhouden van het actueel karakter van een bedreiging voor de openbare orde vergt m.a.w. meer dan een loutere verwijzing naar een eerder vonnis; het vergt ook de beoordeling van het risico dat verzoeker opnieuw feiten zou plegen. Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch. De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag) In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. Het dossier van verzoeker bevat geen indicaties, doch wel enkel contra-indicaties, zoals hieronder wordt uiteengezet. (i) Nopens het vermeend recidivisme 10. Ten onrechte overweegt de Staatssecretaris dat er sprake is van

“recidivisme van feiten” (wat zulks ook moge betekenen). Zoals hoger aangegeven is verzoeker geenszins recidiverend; het betreft eenmalige feiten in hoofde van verzoeker. Aangezien het vermeend recidivisme in wezen het enige dragende motief kan zijn van het actueel karakter van de bedreiging, en aangezien dit motief gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, dient de motivering van het actueel karakter van de bedreiging als gebrekkig te worden beschouwd.

Aangezien het actueel karakter van de bedreiging één van de cumulatieve voorwaarden is, en de motivering terzake gebrekkig is, dient een determinerende schending van de materiële motiveringsplicht te worden aangenomen. (ii) Nopens de datum van de feiten 11. Anderzijds verzuimt de Staatssecretaris rekening te houden met het gegeven dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, reeds dateren van november 2013. (stuk 10) Tussen het tijdstip van de feiten en de beoordeling door de Staatssecretaris is er m.a.w. een periode van ca. 2 jaar verstreken.(1) De verwijzing naar een (louter eenmalig) feit dat reeds 2 jaar eerder plaatsgevonden heeft, is uiteraard geen afdoende motivering om verzoeker ipso facto als een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde te beschouwen. Een afdoende motivering terzake het actueel gevaar voor openbare orde vergt meer dan een verwijzing naar het bestaan van een eerdere strafrechtelijke veroordeling. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep. (iii) Nopens de strafmaat 12. De door de correctionele rechtbank opgelegde strafmaat – 12 maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel- toont aan dat ook de rechtbank van oordeel is dat verzoeker de mogelijkheid dient te worden geboden tot resocialisatie en reclassering. Uit de eerder milde bestraffing door de rechtbank en de toekenning van een groot gedeelte van de straf met uitstel kan worden afgeleid dat de rechtbank van oordeel is dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde is, in welk geval de rechtbank immers een veel zwaardere bestraffing zonder enig uitstel zou hebben opgelegd. De door de rechtbank opgelegde strafmaat vormt m.a.w. eveneens een ernstige contra-indicatie m.b.t. de stelling van de Staatssecretaris als zou verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde betekenen. Ten onrechte houdt de Staatssecretaris geen rekening met het gegeven van de milde bestraffing.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen. (iv) Nopens de huidige leefsituatie van verzoeker 13. Ten onrechte houdt de Staatssecretaris geen rekening met de huidige leefsituatie van verzoeker. Verzoeker werd niet eens gehoord nopens zijn huidige leefsituatie (cfr. infra, nopens de schending van het hoorrecht). De leefsituatie anno 2015 is voor verzoeker fundamenteel gewijzigd tgo. de situatie in anno 2013: - Sedert 2013 pleegde verzoeker geen enkel strafbaar feit; - Verzoeker heeft een gezinsleven sedert 2013 en is gehuwd sedert 12 december 2014; - Verzoeker heeft (onmiddellijk na afgifte van het AI) werk gezocht en gevonden (cfr. de verklaringen van 6 verschillende interimbureau's en de bijgebrachte loonfiches (stuk 4 en 5) Deze gegevens zijn uiteraard relevant bij de beoordeling van de vraag of verzoeker kan beschouwd worden als een actueel, werkelijk en ernstig gevaar voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt evenwel dat met deze gegevens geen rekening werd gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

□ NOPENS HET WERKELIJK KARAKTER VAN DE BEDREIGING

Art. 43, 2° Vreemdelingenwet bepaalt dat het gevaar voor de openbare orde werkelijk moet zijn (naast “actueel” en “ernstig”).

Het gevaar voor de openbare orde dient aldus wezenlijk te zijn en niet hypothetisch of louter vermoed. Noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevatten voldoende elementen welke toelaten te concluderen dat verzoeker een werkelijk gevaar zou vormen voor een fundamenteel belang van onze samenleving.

De loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling (en feiten van 2013) vormt geen afdoende motivering om verzoeker als een werkelijk gevaar voor een fundamenteel belang van onze samenleving te beschouwen.

De overweging dat er sprake zou zijn van recidivisme in hoofde van verzoeker, is manifest onjuist en kan de beslissing derhalve evenmin schragen.

Ook voor de beoordeling van het “werkelijk” karakter van het gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker kan worden gewezen op het bestaan van de resem contra-indicaties waarmee de Staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden. (cfr. supra)

□ NOPENS HET VOLDOENDE ERNSTIG KARAKTER VAN DE BEDREIGING

Het gevaar voor de openbare orde moet ten slotte ook “ernstig” zijn om het verblijf van verzoeker te kunnen weigeren.

De loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling (en feiten van 2013) kan niet worden beschouwd als een afdoende motivering om verzoeker als een ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van onze samenleving te beschouwen.

Het weze bovendien herhaald dat de zinssnede in bestreden beslissing nopens het recidivisme in hoofde van verzoeker manifest onjuist is, en derhalve de bestreden beslissing evenmin kan schragen.

Ook hier geldt dat het een zorgvuldige beoordeling van het profiel van verzoeker en zijn huidige situatie talrijke elementen aan het licht zou kunnen hebben gebracht welke aantonen dat verzoeker geen zins als een "ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van onze samenleving" kan worden beschouwd. (de milde bestraffing, het ruime tijdsverloop sinds de feiten, zijn werkbereidheid, zijn gezinsleven, zijn recente tewerkstelling,...) Een zorgvuldig onderzoek c.q. beoordeling nopens dit gevaar voor de openbare orde werd door de Staatssecretaris in geen geval uitgevoerd. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting i.u.o. de materiele motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen.

(V) VIERDE SCHENDING: NOPENS HET "ONGEWENST" (SIC!) KARAKTER VAN HET VERBLIJF VERZOEKER 16. De Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat het verblijf van verzoeker ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze overweging neigt naar naar een preventief argument dat volgens de bepaling van art. 43 Vreemdelingenwet niet mag worden aangevoerd. De "wenselijkheid" van een verblijf is vooralsnog geen criterium om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie toe te staan dan wel te weigeren. De betreffende overweging is strijdig met art. 43 Vreemdelingenwet."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op het eerste middel:

"Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht (artikelen 1-3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de thans bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing op een naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt aan verzoeker. Met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt tevens verduidelijkt waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken. (...)"

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene (M.P.) werd op 20.02.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitselt van 5 jaren voor ½ met een bijzondere verbeurdverklaring wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, vrkoop, overdracht,...): het dragen. De toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”

Deze overwegingen vinden steun in het administratief dossier. Uit het uittreksel uit het strafregister blijkt inderdaad dat verzoeker op 20 februari 2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaren voor ½ met een bijzondere verbeurdverklaring wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen, alsook de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Verzoeker betwist die recente feiten niet in zijn verzoekschrift, noch betwist hij de veroordeling.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er sprake is van recidivisme betreft een materiële vergissing die evenwel geen afbreuk doet aan het feit dat de overige motieven van de bestreden beslissing, met name het feit dat uit de aard en de ernst van de feiten, blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Gelet op de continentale rechtstraditie, kan verzoeker zich ter zake niet dienstig beroepen op rechtspraak uit Nederland.

Waar verzoeker stukken bij zijn verzoekschrift die niet werden voorgelegd in het kader van de aanvraag, dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de motieven in de bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. Verzoeker voert in essentie aan dat de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden manifest in strijd is met artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Hij benadrukt dat een verblijfsweigering om reden van openbare orde enkel binnen de in artikel 43 bepaalde perken kan worden gemotiveerd. Dit artikel bepaalt dat:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tot verblijfsweigering enkel gebaseerd is op één strafrechtelijke veroordeling, waarbij de gegevens uit het strafregister worden hernomen en geparafraseerd. Hij stelt daarbij vast dat de gemachtigde geen kennis had van de inhoud van het vonnis en dus ook geen kennis van de concrete en precieze feitelikheden zodat hij ook geen uitspraak kan doen over de aard en de ernst er van. Evenmin kan de gemachtigde enige uitspraak doen over een vermeende recidivisme, waarvan verzoeker het bestaan ook ten stelligste betwist, of het actueel karakter van de bedreiging. Een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling, zonder kennis

te hebben van het vonnis, is volgens verzoeker niet van die aard om op afdoende wijze de drastische conclusie te verantwoorden dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling vormt geen afdoende motivering om vast te stellen dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. Verzoeker voert aan dat de beoordeling of hij een actueel gevaar voor de openbare orde is afhankelijk is van de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. In casu zijn, volgens verzoeker, deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch blijken zij uit het administratief dossier. Hij meent dat er geen voldoende gegevens voorhanden zijn die toelaten te concluderen dat hij zulk gevaar voor de openbare orde betekent.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.5. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat de gemachtigde weliswaar toe om het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, doch voormelde bepaling voorziet tevens dat de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit persoonlijk gedrag dient een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast.

Voorts wordt in dit artikel uitdrukkelijk gesteld dat naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling het verblijfsrecht niet automatisch kan worden geweigerd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert.

Dit wil zeggen dat een reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de concrete omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduimd dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

3.6. *In casu* dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar een strafrechtelijke veroordeling van 20 februari 2014. Het betrokken vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 20 februari 2014 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevindt zich niet in het administratief dossier. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde kennis had van de inhoud van het vonnis. De

gegevens van het vonnis werden aldus niet betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enkel beschikte over een uittreksel van het strafregister van verzoeker. Dit uittreksel bevat volgende algemene vermeldingen:

“:poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels

Verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen

De toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.”

In de bestreden beslissing parafraseert de gemachtigde slechts de algemene vermeldingen zoals deze figureren op het uittreksel van het strafregister. De concrete handelingen en precieze feiten die verzoeker stelde en pleegde en die aanleiding gaven tot een correctionele veroordeling, worden niet uiteengezet in de bestreden beslissing noch wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid. Evenmin verduidelijkt de gemachtigde dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. De gemachtigde doet dan ook niet meer dan verwijzen naar wat summier en zeer algemeen wordt vermeld op het uittreksel van het strafregister, waaruit hij dan meteen de conclusie distilleert dat *“Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”*

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat *in casu* een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling en de summiere vermeldingen op het uittreksel van een strafregister, zonder kennis te hebben van de inhoud van het vonnis, op onvoldoende wijze de conclusie verantwoordt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Volgens de verwerende partij betreft de vermelding van “recidivisme” een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de overige motieven in de bestreden beslissing, met name het feit dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. De voorgehouden materiële vergissing versterkt de vaststelling dat de bestreden beslissing tot verblijfsweigering onvoldoende doet blijken dat de gemachtigde op de vereiste zorgvuldige wijze heeft onderzocht en afgewogen of het persoonlijke gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast. Voorts doet het verweer in de nota met opmerkingen geen afbreuk aan de vaststelling dat *in casu* een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet op voldoende wijze de conclusie verantwoordt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. Het verweer dat verzoeker de veroordeling niet betwist, doet niet ter zake aangezien een strafrechtelijke veroordeling op zich geen aanleiding kan geven tot de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan verder niet ernstig stellen dat verzoeker de “recente feiten” niet betwist wanneer uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt wanneer de feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, werden gepleegd. De Raad merkt op dat verwerende partij ook in haar nota geen concrete datum op de feiten kan plakken.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige middelonderdelen en middelen behoeven geen verder onderzoek.

3.7. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van 18 augustus 2015 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES